

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ನೆನಪುಗಳು

ಭವತಾರಿಣೀ ದೇವಿ

ಡಿಸೆಂಬರ್ ೨೦೧೪ರ 'ವಿವೇಕಪ್ರಭ' ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಭವತಾರಿಣೀ ದೇವಿ (೧೮೭೭-೧೯೭೩) ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆದ ಸ್ಮೃತಿಚಿತ್ರ ಪ್ರಕಟವಾಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದ ನೆನಪಿನ ಚಿತ್ರ ಇಲ್ಲಿದೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ಶ್ರೀರಾಮ ಕೃಷ್ಣ ಮಠದಲ್ಲಿ ೧೯೫೫ರ ಜುಲೈ ೨೬ರಂದು ನೀಡಿದ ಭಾಷಣದಿಂದ ಆಯ್ದ ಭಾಗಗಳಿವು. ಆಗ ಬೆಂಗಳೂರು ಮಠದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಯತೀಶ್ವರಾನಂದರು ಅದನ್ನು ಬಂಗಾಳಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷಿಗೆ ಅನುವಾದಿಸಿ, ಲಂಡನ್‌ನಿಂದ ಹೊರಬರುತ್ತಿದ್ದ Vedanta and the West ಪತ್ರಿಕೆಗೆ (ಈಗ ಅದು 'Vedanta' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿದೆ) ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಈ ಪತ್ರಿಕೆಯ ೧೯೬೮ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್-ಅಕ್ಟೋಬರ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇದು ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಶಿಷ್ಯಂದಿರು ಬರೆದ ಹಲವಾರು ಸ್ಮೃತಿಸಂಗ್ರಹಗಳಿಗೆ ಇದು ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗಿದೆ.

ಭವತಾರಿಣೀದೇವಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರನ್ನು ಮೊದಲಬಾರಿ ಭೇಟಿಯಾದಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಎಂಟು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿತ್ತು. ಆ ಭೇಟಿ ಅವಳ ಇಡೀ ಜೀವನವನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಅವಳ ತಾಯಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಸಂಬಂಧಿಕಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅವರ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಂಬಂಧಿಕರ ಹುಡುಗನಾದ ಉಪೇಂದ್ರನಾಥನೊಂದಿಗೆ ಭವತಾರಿಣಿಯ ಮದುವೆಯನ್ನು ಶ್ರೀರಾಮ ಕೃಷ್ಣರೇ ಏರ್ಪಡಿಸಿದರು. ತುಂಬ ಬಡತನದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಉಪೇಂದ್ರನಾಥ ಮುಂದೆ ಕಲ್ಕತ್ತೆಯ ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರಕಾಶಕನಾಗಿ ಬಹಳ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಕಂಡ. [ಇವನ ಪ್ರಕಟಣಾ ಲಯದಲ್ಲೇ ಲಾಟು ಮಹಾರಾಜ್ (ಸ್ವಾಮಿ ಅದ್ವೈತಾನಂದರು) ಅನೇಕ ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಮಲಗಿ ನಿद्रಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.] ತಮ್ಮ ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪತಿ, ಪುತ್ರ ಹಾಗೂ ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಭವತಾರಿಣೀದೇವಿ, ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ವಿನಿಯಂತೆ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಬದುಕಿದಳು.

ನನಗೆ ಎಂಟು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದಾಗ ಒಮ್ಮೆ ತಾಕೂರರು (ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು) ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಆಟ ವಾಡುತ್ತ ತುಂಟತನದಿಂದ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದು ತರಲು ನನ್ನ ತಾಯಿ ಸೇವಕಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ತಾಕೂರರು ನನ್ನ ಹೆಸರೇನೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ತಾಯಿ, 'ಹುಬಿ' (ಅಂದರೆ 'ನಿಧಾನ ಮಾತು ಕಲಿತವಳು' ಎಂದರ್ಥ. ಬೇಗನೆ ಮಾತು ಕಲಿಯದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಾಗನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು) ಎಂದಳು. ನನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕೆಂದು ತಾಕೂರರು ಬಯಸಿದರು. ಆಗ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೂವಿನ ಹೆಸರಿಡುತ್ತಿದ್ದರು; ಆದರೆ ತಾಕೂರರು ನನಗೆ 'ಭವತಾರಿಣಿ' ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ದಕ್ಷಿಣೇಶ್ವರದ ಜಗನ್ಮಾತೆಯ ಹೆಸರು ಅದು.

ನನಗೆ ಎಂಟು ವರ್ಷವಿದ್ದಾಗಲೇ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ತಾಕೂರರು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆಗ ಅವರು ನನಗೆಷ್ಟು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸು ಎಂದು ನನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು. "ಎಂಟು

ವರ್ಷ" ಎಂದರು ನನ್ನ ತಾಯಿ. ಆಗ ತಾಕೂರರು, "ನಿನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಎಂಟು ವರ್ಷವಾಯಿತು. ಅವಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡ ಬೇಕು.(ಅಂದರೆ, ನಿಶ್ಚಿತಾರ್ಥ ನಡೆಯಬೇಕು) ಅವಳಿಗಾಗಿ ತಕ್ಕ ದಾದ ಒಂದು ಸಂಬಂಧವಿದೆ" ಎಂದರು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ಅದ ನ್ನೊಪ್ಪಿ, ವರ ಯಾರೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ತಾಕೂರರು, "ಅವನು ಅಷ್ಟೇನೂ ಕಲಿತಿಲ್ಲ" ಎಂದರು. ಹಾಗಾದರೆ ಅದು ಅಷ್ಟೇನೂ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನ ತಾಯಿ ಹೇಳಿದರು. ಆದರೂ ತಾಕೂರರು ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತ, ನಾನು 'ಲಕ್ಷ್ಮಿ'ಯೇ ಆಗಿದ್ದೇ ನೆಂದೂ, ಈ ಮದುವೆಯಿಂದ ಮುಂದೆ ಆ ಹುಡುಗನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಉನ್ನತಿಯಾಗುವುದೆಂದೂ ಹೇಳಿದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಉಪೇಂದ್ರನಾಥನ ತಾಯಿ ತಾಕೂರರನ್ನು ನೋಡಲು ದಕ್ಷಿಣೇಶ್ವರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ತಾಕೂರರು ಹೇಳಿದರು: "ನಿನ್ನ ಮಗ ಈ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗ ಬೇಕು." ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು ಒಪ್ಪಿದಳು. ಆಗ ನರೇನ್ (ಸ್ವಾಮಿ

ವಿವೇಕಾನಂದರು) ಅಲ್ಲಿದ್ದ. “ಯಾರ ಮದುವೆ?” ಎಂದು ಆತ ಕೇಳಿದ. ತಾಕೂರರು ಅವನಿಗೆ ಮಾಹಿತಿ ಕೊಟ್ಟರು. ನರೇನ್ ಆದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದ; ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ನೋಡಲು ಲಕ್ಷಣ ವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ನನ್ನ ಮೈಬಣ್ಣ ಕಪ್ಪು ಬೇರೆ. ಉಪೇಂದ್ರನಾಥನಿಗೆ ಬೇರೆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ತಾಕೂರರಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ಆದರೆ ನಾನು ಅದೃಷ್ಟದ ಹುಡುಗಿಯೆಂದೂ, ಉಪೇಂದ್ರನಾಥನು ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಗೆ ಒಪ್ಪಬೇಕೆಂದೂ, ಮುಂದೆ ಅವನು ಶ್ರೀಮಂತ ನಾಗುವನೆಂದೂ ತಾಕೂರರು ತಿಳಿಸಿದರು. ಉಪೇಂದ್ರನ ತಾಯಿ ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪಿದಳು. ಇದರಿಂದ ತಾಕೂರರ ಬಳಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಮಗ ಉಪೇಂದ್ರ ಮನೆಗೆ ಮರಳುವನೆಂದು ಅವನ ತಾಯಿ, ತಂದೆ ಇಬ್ಬರೂ ಸಂತಸಗೊಂಡರು. ಮನೆಗೆ ಸೊಸೆ ಬರುವ ಳೆಂದೂ ಅವರಿಗೆ ಆನಂದವಾಯಿತು.

ಮದುವೆಯಾದ ನಂತರ ನರೇನ್ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ನಿಶ್ಚಿತಾರ್ಥವಾದ ಮೇಲೆ ನರೇನ್ ನನ್ನ ಮೈಬಣ್ಣ ಕಪ್ಪು ಇತ್ಯಾದಿ ನನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಆಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ವಿಚಾರ ನನ್ನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ನಾನು ಅವನ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಕೋಪಗೊಂಡಿದ್ದೆ. ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲ ನಾನು ಅವನ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಅವ ನನ್ನು ಉಪಚರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಹಾಗೂ ಅವನಿಗೆ ಕಡಲೆ ಮೊದ ಲಾದ ತಿಂಡಿಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಹಾಗೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾನು ಹಾಗೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ ಎಂದು ನನ್ನ ತಾಯಿ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ನರೇನ್ ನನ್ನೊಂ ದಿಗೆ ಮತ್ತೆಗೆ ಮಾತನಾಡಿ, ನನ್ನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದ.

ನನ್ನ ತವರು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ, ನಾನು ಮನೆಯೊಳಗೇ ಇರ ಬೇಕೆಂದೂ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಉಂಡುತಿಂದು ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂದೂ, ಇದ ರಿಂದ ನಾನು ಅಂದವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದೆಂದೂ ನನ್ನ ತಾಯಿ ಹೇಳಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಪುಟ್ಟ ಗೆಳತಿಯರು ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಆಟಕ್ಕೆ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡಲು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಊಟವಾದ ಮೇಲೆ, ಎಲ್ಲರೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಾನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವರಲ್ಲ ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲೇ ನಾನು ಮರಳಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಮರಳಿ ಬರುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ತಡವಾಯಿತು, ಎಲ್ಲರೂ ಎದ್ದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ನಾನು ಈಗೇನು ಮಾಡಲಿ? ಆಗ ತಾಕೂರರು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು; ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಪಡಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಯೋಚಿಸಿದೆ, ‘ನಾನು ಅವರ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತರೆ ತಂದೆಗೆ ಏನೂ ತಿಳಿಯಲಾರದು. ನಾನು ಅವರ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದೆನೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ.’ ನಾನು ಉಗುರು ಕಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ದನ್ನು ನೋಡಿದ ತಾಕೂರ್, ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಾರದೆಂದರು. ಅನಂ ತರ, “ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೆ ಏನನ್ನಿಸುತ್ತದೆ? ನಾನು ಭಗವಂತನೇ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ನೀನೇನು ಹೇಳು ತ್ತೀಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ನಾನೆಂದೆ, “ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ ನೀವು ದೇವರಲ್ಲ ನೀವು ನನ್ನ ಗಂಡ ನಿಗೆ ಗುರು.” ಆಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಸುಗಂಧ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿದಂತೆ ಅನುಭವವಾಯಿತು. ದೇವರ ಪೂಜೆ ಮಾಡಲು ಬಳಸುವ ಧೂಪದ ಸುವಾಸನೆ ಅದಾಗಿತ್ತು. ತಾಕೂರರು ಹೇಳಿದ್ದರಲ್ಲ, ‘ನಾನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಭಗವಂತನೇ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ’ ಎಂದು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಸುವಾಸನೆ ಅವರ ಕಡೆಯಿಂದಲೇ ಬರು ತ್ತಿರಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದೆ. ಎಲ್ಲಿಂದ ಸುವಾಸನೆ ಬರು ತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ನಾನು ಯತ್ನಿಸಿದೆ. ಹೀಗೇ ನೋಡುತ್ತ ಅವರ ಕಿವಿಗಳತ್ತ ನೋಡಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ತುಂಬ ಸಮೀಪ ದಲ್ಲಿ ನಾನಿದ್ದಾಗ, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವರ ರೂಪವು ಉದಯಿಸುವ ಸೂರ್ಯನ ಉಜ್ವಲ ಬಣ್ಣದಲ್ಲಿ ಅದೃಶ್ಯವಾಯಿತು. ಆ ಬೆಳಕಿನ ಹಿಂದೆ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾದ ನೆರಳಿನಂತೆ ಅವರ ರೂಪ ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಂಡಿತು. “ತಾಕೂರ್, ತಾಕೂರ್, ನೀವೇಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡು ತ್ತಿದ್ದೀರಿ?” ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದೆ. ಅವರ ರೂಪ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾಯವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಅವರ ದೇಹವನ್ನು ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾನು ಯತ್ನಿಸಿದೆ, ಆದರೆ ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಅವರನ್ನು ಕರೆದೆ, ಆದರೆ ಅವರು ಓಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ನಾನು ಉಕ್ಕಂತೆಯಿಂದ ಅವರನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತೆ. ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕಳೆಯಿತೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಆ ಬೆಳಕು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಾಯವಾಯಿತು. ಆಗ ಮತ್ತೆ ತಾಕೂರರನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನೋಡಿದೆ. ಆಗ ನಾನು ಉಳಿದವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕೂಗಿ ಕರೆದಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಯಾರೂ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ನನ್ನ ಅತ್ತೆಯೊಂದಿಗೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಾಗ, ಅವರಿಗೆ ಈ ವಿಷಯ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಅವರು ನಂಬಿದರು; ನನ್ನ ಪತಿ ಕೂಡ ಸಂತಸಗೊಂಡರು. ನನ್ನ ಅತ್ತೆ ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು: “ಮುಂದಿನ ಸಲ ನೀನು ತಾಕೂರರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವರ ಬಳಿ ಮಂತ್ರ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸು.” ಮಂತ್ರ ಎಂದರೇನೆಂದು ಆಗ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಬಳಿ ಯಂತೆ ಏನೋ ಉಡುಗೊರೆಯ ವಸ್ತು ಅಥವಾ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಆಭರಣ ಇರಬಹುದು ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಬಾರಿ ತಾಕೂರರು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ, ನಾನು ಅವರ ಬಳಿ, “ನನ್ನ ಅತ್ತೆ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಮಂತ್ರಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲು ಹೇಳಿದರು” ಎಂದೆ. ಅವರ ಬಳಿ ಕುಳಿತು, “ನನಗೆ ಮಂತ್ರ ಕೊಡಿ, ಮಂತ್ರ ಕೊಡಿ” ಎಂದೆ. ಆಗ ನಾನು ಕೇವಲ ಎಂಟು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗಿಯಾಗಿದ್ದೆ ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲ ಮರೆಯ ಬಾರದು. ನಾನು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದಾಗ ತಾಕೂರರು ನನಗೆ, “ಆಗಲಿ, ನಾನು ನಿನಗೆ ಒಂದನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಶಿವನನ್ನು ನೋಡಿ ದ್ದೀಯಾ?” ಎಂದರು.

“ಹೌದು” ನಾನೆಂದೆ. ಅದಕ್ಕವರು, “ನಿನಗೆ ಅವನು ಇಷ್ಟ ವಾದರೆ, ಅವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸು” ಎಂದರು. ಅವರು ಮತ್ತೆ

ಕೇಳಿದರು, “ನೀನು ಕಾಳಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೀಯಾ?” ನಾನೆಂದೆ, “ಹೌದು.” ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು, “ನಿನಗವಳು ಇಷ್ಟವಾದರೆ ಅವಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸು” ಎಂದರು. ಮತ್ತೆ ತಾಕೂರ್ ಕೇಳಿದರು, “ನೀನು ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೀಯಾ? ರಾಮನನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೀಯಾ?” “ಹೌದು, ನನ್ನ ತವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ...” ಎಂದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು, “ಅವನು ಇಷ್ಟವಾದರೆ ಅವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸು.” ಅನಂತರ ಅವರೆಂದರು, “ನಿನಗೆ ನಾನು ಇಷ್ಟವಾದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸು.”

“ಹೌದು, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆ” ನಾನೆಂದೆ. “ನಿಮ್ಮನ್ನು ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನೀವು ನನಗೆ ಮಂತ್ರ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಮರಳಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲಾರೆ” ಎಂದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ತಾಕೂರ್, “ಆಗಲಿ, ನೀನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅತ್ತೆಯನ್ನು ಕೇಳು, ನಿನಗೆ ನಾನೇನು ಕೊಡಲಿ ಅಂತ. ನನ್ನ ಬಳಿ ಅದು ಇದ್ದರೆ ನಾನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನಗೆ ಹಣ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ನೀನು ಅದರಿಂದ ಆ ವಸ್ತುವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನೋಡು, ನನ್ನ ಬಳಿ ಈಗ ಏನೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದರು. ಅವರ ಜೇಬು ಖಾಲಿಯಾಗಿದ್ದುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದೆ. ಆದರೂ ನಾನೆಂದೆ, “ನೀವು ಅದನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲಾರೆ.”

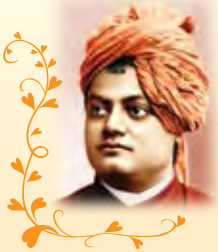
ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದಾಗ ಅತ್ತೆಯ ಬಳಿ ನಡೆದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿದೆ. ಅತ್ತೆ ತುಂಬಾ ಆನಂದಗೊಂಡು, “ಅದೇ ಮಂತ್ರ” ಎಂದರು.

ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದವು. ನಾನು ಬೆಳೆದು ನಿಂತೆ. ಅಂದು ತಾಕೂರನ್ನು ಉಜ್ಜಲ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡಾಗ ನಿಜವಾಗಿ ಏನಾಯಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಯಸಿದೆ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಕುತೂ

ಹಲ ಬೆಳೆಯಿತು, ಆದರೆ ಅವರನ್ನು ಕೇಳುವ ಅವಕಾಶ ಒದಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ದಿನ ನನ್ನ ಮಾವ ನನ್ನನ್ನು ದಕ್ಷಿಣೇಶ್ವರಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ನನ್ನನ್ನು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಬಳಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವಂತೆ ತಾಕೂರರು ನನ್ನ ಮಾವನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಈಗ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಸುತ್ತ ಯಾವಾಗಲೂ ಭಕ್ತರು ನೆರೆದಿರುತ್ತಿದ್ದರು, ಹೀಗಾಗಿ ತಾಕೂರರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಂಜೆ ಅವರು ಕಾಳೀಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸಂಧ್ಯಾರತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ಅವರು ಹಾಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ನಾನು ಅವರ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತೆ. ಅವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮರಳಿದಾಗ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ಕಾದು ಕುಳಿತೆ. ಕಾಳೀದೇವಾಲಯ ದಿಂದ ಮರಳಿ ಬಂದ ಅವರು, ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತರು. ಅವರ ಬಳಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುವ ಮೊದಲೇ, ನಾನು ಮತ್ತೆ ಅವರ ರೂಪ ಬೆಳಕಿನ ಪ್ರಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾದುದನ್ನು ಕಂಡೆ. ನಾನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಅವರನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿದೆ, ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಏನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ದೇಹ ಮೃದುವಾಗಿತ್ತು - ಎಲ್ಲಬೇ ಇಲ್ಲವೇನೋ ಎಂಬಂತೆ. ನಾನು ಪ್ರಜ್ಞೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ತಲೆ ಬಾಗಿ ಅವರ ಮಡಿಲ ಮೇಲೊರಗಿತು. ನನ್ನ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮರಳಿದಾಗ ತಾಕೂರರು ನನ್ನ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನೆಂದೆ, “ತಾಕೂರ್, ತಾಕೂರ್ ನೀವು ಏನಾಗಿದ್ದೀರಿ? ನೀವು ಭಗವಂತನೇ? ನೀವು ಕೃಷ್ಣನೇ? ನೀವು ರಾಮನೇ? ನೀವು ಯಾರು ತಾಕೂರ್?” ಅನಂತರ ಅವರು ನನಗೆ ಕುಡಿಯಲು ನೀರು ಕೊಟ್ಟರು. ✨

ಯುವಚೇತನ

ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಠಿಣ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ದೇವರು ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾನೆ ಮತ್ತು ಅವನಿಗಿಂತ ಬೇರೆ ದೇವರಿಲ್ಲ ಎಂಬ ದಿಟವಾದ ಸತ್ಯ ನನಗೆ ಅರಿವಾಗಿದೆ. ಯಾರು ಜೀವರಿಗೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಾನೋ ಅವನು ದೇವರಿಗೇ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದಂತೆ.

(ಕೃತಿಶ್ರೇಣಿ, ಸಂ.೮, ಪು.೨೪೨)

ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವೇ ಧರ್ಮ

ಮಾನವನು ದೇವರಿಗೆ ಕೊಡಬಹುದಾದ ಮಹಾ ನಾಮವೇ ಸತ್ಯ ಎಂಬುದು. ಸತ್ಯವು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ಫಲ. ಆದಕಾರಣ ಅದನ್ನು ನಿಮ್ಮೊಳಗೇ ಅರಸಿ. ಎಲ್ಲಾ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ, ಆಕಾರಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಆತ್ಮವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೋಡಿ. ನಾವು ಗ್ರಂಥಗಳಿಂದ ಭ್ರಾಂತರಾಗುವೆವು, ಹುಚ್ಚರಾಗುವೆವು ಎನ್ನುವನು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ದ್ವಂದ್ವದಿಂದ ಪಾರಾಗಿ. ನೀವು, ಬಾಹ್ಯ ಆಚಾರ, ತಂತ್ರಗಳು ಇವೇ ಧರ್ಮ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದರೆ ಬಂಧನದಲ್ಲಿರುವಿರಿ. ಇತರರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಲು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಿ. ಆದರೆ ಜೋಪಾನ, ಅವು ಬಂಧನವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ಧರ್ಮ ಒಂದು, ಆದರೆ ಅದು ಹಲವು ಬಗೆಯಾಗಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿದೆ. ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ನೀಡಲಿ, ಆದರೆ ಅನ್ಯಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಬೇಡಿ. ನಿಮಗೆ ಸತ್ಯ ಬೇಕಾದರೆ ನೀವು ಎಲ್ಲಾ ಆಕಾರಗಳಿಂದಲೂ ಪಾರಾಗಬೇಕು. ಭಗವಂತನ ಜ್ಞಾನಾಮೃತವನ್ನು ಉನ್ನತ್ತರಾಗುವವರೆಗೆ ಪಾನ ಮಾಡಿ. “ಸೋಹಂ - ನಾನೇ ಅವನು” ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತವನು ಚಿಂದಿಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹೊದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಸುಖಿ. ಅನಂತ ಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ. ಅನಂತಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಬನ್ನಿ. ಗುಲಾಮನಾದವನು ಸತ್ಯಾನ್ವೇಷಣೆಗೆ ಹೊರಡುವನು; ಮುಕ್ತನಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗುವನು.

(ಕೃತಿಶ್ರೇಣಿ, ಸಂ.೨, ಪು.೨೬೨)